

den, at der har været foretaget visse mindre bethdelige Skridt, og at man har opsparet nogle Penge, der ere gaaede ind i den særlige Kasse; jeg haaber, at de herefter vilde blive brugte godt; men jeg troer, at Almisfønddelingen er noget meget Uheldigt; thi det kan ikke være Andet, end at den maa fremkalde høist skadelige Forhold. I Forbindelse hermed skal jeg nævne en Skik, som jeg troer er en Ustik, den nemlig at sælge Varer paa Kredit til Grønlanderne; det har vistnok gjort mere Skade, end man troer.

Hvad nu Handelens Frigivelse angaaer, maa jeg tillade mig at gjøre opmærksom paa, at der hos alle dem, som have givet sig af med at undersøge de grønlandske Forhold og derom at give Indberetninger o. s. v. — derunder ogsaa indbefattet de tidligere Finantsudvalg — ikke har været Uenighed om, at den jo engang maatte indtræde; derom have alle Parter været enige, men man har kun været uenig om Tiden og Maaden. Engang maa dog imidlertid den Tid komme, og derfor er det Udvalgets Tanke, at man maa gjøre de Forberedelser, man kan, for at komme dertil. Det er egentlig næsten et Misbrug af Ordet Handel at kalde det en Handel, der finder Sted paa Grønland. Fra den Tid af, at den saakaldte kongelige monopoliserede grønlandske Handel er bleven oprettet der, har den været undergivet mange forskjellige og underlige Skjæbner; i forrige Aarhundrede bragte den stundom Penge ind, og stundom satte den Penge til; jeg har ikke været istand til at komme til nogen Opgjørelse i det Hele, og der er desuden saa store Huller i Regnskaberne, at jeg ikke troer, man nøiagtig kan gjøre det, men efter Alt, hvad jeg har seet, forekommer det mig, at man kan sige, at Staten i det Hele ikke har havt nogen Indtægt ved at drive denne Handel; i finantsiel Henseende troer jeg, at dette Spørgsmaal ikke er af videre Vigtighed, selv nu, da Handelen drives paa en bedre Maade end tidligere. Naar man vil erindre, hvorledes dette Forhold har været, forekommer det mig heller ikke saa ubegribeligt, at den grønlandske Befolkning er gaaet saa bethdeligt tilbage i Tal, skjøndt den vel i en Deel af dette Aarhundrede er gaaet noget frem. Jeg skal vel ikke kunne sige, hvor-

vidt der er Sandsynlighed for, at der virkelig levede 30,000 Mennesker i Grønland, da Egebe kom derop, og heller ikke, om den Angivelse fra 1746, at der da var 20,000 Mennesker der, er rigtig, men jeg skal erindre om, at Befolkningens Tal i den første Deel af dette Aarhundrede, var sunket ned til — om jeg husker ret — mellem 5 og 6000, og at der i 1824 var omtrent 6,300, hvorefter Antallet igjen steg indtil 1850, da der var 9,000 og nogle Hundrede; Folketallet var altsaa i disse Aar steget med omtrent 50 pCt. Vi finde nu, at efterat Folkemængden endog har været lidt større, end den var ved Folketællingen i 1850, er den nu paa Tilbagegang, og Tilstanden synes efter alle Beretninger at blive flettere. — Fra Begyndelsen gav man næsten Intet for Grønlandernes Varer, og jeg vil som Exempel anføre, at forinden 1823 var Prisen for en Td. Tran 1 Rdl., medens der var Aar, hvor denne Tran her blev solgt til 125—135 Rdl. Senere forhøiede man Prisen til 2 Rdl., skjøndt den saldt her, og endelig er man efter forskjellige Overveielser kommen til at give 3 Rdl. 34 ø. for en Td. Tran, men da man her sidst har faaet 35 Rdl. for Tønden, vil man strax see, hvor bethdelig Avancen er. — Dog jeg opdager, at det maaskee kan være tvivlsomt, om disse Angivelser ere rigtige; man maa nemlig vogte sig for at blande Spæk og Tran sammen, og jeg vil derfor tage Sagen paa en anden Maade. Derfor vi regne, at der er i Gjenmængden aarlig kommet 8000 Tdr. Tran fra Syd- og Nord-Grønland hertil, og naar man tager Nutidens Priser, vil der derefter være udbetalt 27—28,000 Rdl. derfor, medens der her i Kjøbenhavn vil være indkommet 200,000 Rdl. derfor. Undertiden stiller Forholdet sig noget anderledes, men i det Hele kan man antage, at Prisen her er 6 til 8 Gange højere end der. Jeg vil endnu nævne et Par Priser, hvorefter de ærede Medlemmer vilde kunne slutte, hvilken Lyst til at drive Handel der maa være hos Folk, med hvilke der bliver saaledes handlet. For et Bjørneskind giver man 4 Rdl. 3 ø., medens det sælges her til 54 Rdl.; Grønlanderne faae 1 Rdl. 3 ø. for et blaåt Ræveskind, og skjøndt Prisen nu her er sunket, er der dog her ved Auktion blevet betalt 29 Rdl.